

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0244 van 1 april 2014
in de zaak 2009/0097/A/3/0104

In zake:

1. de heer [REDACTED]
 2. mevrouw [REDACTED]
- beiden wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dirk BOURGUIGNON
kantoor houdende te 1740 Ternat, Statiestraat 38

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Michel VAN DIEVOET
kantoor houdende te 1000 Brussel, Wolstraat 56
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld door neerlegging ter griffie op 4 december 2009 en geregulariseerd met een aangetekende brief van 24 december 2009, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 27 oktober 2009.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ternat van 23 juni 2009 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de regularisatie van een functiewijziging aan een bijgebouw bij een woning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 12 mei 2010, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk BOURGUIGNON die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Michel VAN DIEVOET die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 26 maart 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ternat een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*regularisatie bestaande toestand*”.

De aanvraag betreft een functiewijziging van het bijgebouw, zijnde de omvorming van een berging en garage naar een wellness.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurde bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 1 april 2009 tot en met 30 april 2009, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ternat verleent op 12 mei 2009 een gunstig advies:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

De aanvraag beoogt de regularisatie van een aanbouw waarvan de werken niet uitgevoerd werden volgens de goedgekeurde plannen en het wijzigen van de bestemming. De aanbouw werd verhoogd en het dak werd gewijzigd. De veranda zal deels uitgevoerd worden. In de ruimte komt een private te huren wellness van 75m2 voor max. 6 personen. Er is een voldoende parkeerruimte voorzien.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De werken worden uitgevoerd in functie van wonen en beperkte commerciële uitbating en is hierdoor verenigbaar met de planologische voorschriften toepasselijk voor

woongebieden. Het ontwerp sluit voldoende aan met het bestaand gebouw en de omgeving.

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 9 juni 2009 een ongunstig advies, met de volgende motivering:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De vooropgestelde bestemming is commerciële ruimte. De oppervlakte van de inrichting bedraagt 142m² waardoor de impact op het gebied beperkt blijft. Het grondig verbouwen en verhogen van het gebouw dat ingeplant staat op een korte afstand van de achter perceelsgrens is stedenbouwkundig niet te verantwoorden. Het betekent een bestendiging op lange termijn. Omwille van de inplanting op een achterkavel dienen de afstanden van de gebouwen tot de perceelsgrenzen ruimer bekeken en dient er een groene buffer aangelegd. Ook de parkings, gelegen op de rand met het agrarisch gebied, worden niet ingekleed en afgeschermd door een groene buffer.

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening.

Het voorgestelde ontwerp is niet bestaanbaar met de goede plaatselijke ordening en past niet in zijn onmiddellijke omgeving.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ternat weigert op 23 juni 2009 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen weigert de vergunning omwille van het negatief advies van de Agentschap RO.

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 5 augustus 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 1 oktober 2009 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 27 oktober 2009 beslist de verwerende partij op 27 oktober 2009 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

1.

Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied met landelijk karakter en in agrarisch gebied. Artikelen 5, 6 en 11 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van kracht.

Het uitbreiden van een bijgebouw en het wijzigen van de functie van dit bijgebouw naar een commerciële functie is niet strijdig met het planologisch bestemmingsvoorschrift van woongebied met landelijk karakter waarin het bijgebouw gelegen is.

Het goed is gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

2. (...)

3. In 2007 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend door de deputatie voor het verbouwen van het bijgebouw met de expliciete voorwaarde dat “er enkel werken binnen het bestaande bouwvolume van het bijgebouw mogen uitgevoerd worden; de hoogte van de zijgevels, het daktype en de dakhelling mogen hierbij niet gewijzigd worden”.

Deze voorwaarde werd niet gevolgd. De dakhelling werd gewijzigd door de verhoging van de kroonlijst van het lessenaarsdak met 0.50m. deze uitbreiding/verhoging werd ingegeven door het gewijzigde gebruik van het bijgebouw naar een sauna, jacuzzi en Turks bad die voor het publiek toegankelijk zijn. Er kan aangenomen worden dat de wijziging van volume niet doorgevoerd zou zijn indien het bijgebouw zijn functie had bewaard als garage en tuinberging.

De regularisatieaanvraag gebeurt op een achtergelegen perceel waardoor de nieuwe activiteit op het terrein een grotere invloed heeft op de aanpalende percelen, meer bepaald in de toekomstige tuinen van de voorliggende kavels; het af- en aanrijden naar dit perceel zal toenemen. Een commerciële activiteit bij een woning heeft grotere gevolgen voor de aanpalenden wanneer dit gelegen is op een achterliggend perceel dan bij woningen gelegen onmiddellijk palend aan de straat.

Tevens staat het bijgebouw ingeplant tot nagenoeg op de noorderlijke perceelsgrens. Er is geen minimale afstand tot de perceelsgrens aanwezig die kan zorgen voor een buffer tov de aanpalende woning gelegen langs de [REDACTED]. Het behoud van een bijgebouw met enkel de functie van garage en berging is minder storend naar de aanpalende buur dan de gevraagde nieuwe functie.

De parkeerplaatsen die worden voorzien zijn gelegen op de grens van, of misschien zelfs juist in het agrarisch gebied; in ieder geval is ook hier geen buffer of ingroening binnen het woongebied met landelijk karakter mogelijk. Een afwenteling van de parkeerplaatsen voor een complementaire activiteit in het agrarisch gebied is ruimtelijk niet verantwoord.

*Er moet besloten worden dat de stedenbouwkundige vergunning die werd verleend in 2007 de mogelijkheid voorzag van het behoud van het oorspronkelijke bijgebouw als garage en tuinberging. De wijziging van de dakhelling en de verhoging van de kroonlijst, ook al is deze relatief beperkt, in combinatie met de functiewijziging overstijgt de draagkracht van het perceel door de inplanting van het bijgebouw en de ligging van het perceel. De aanvraag is niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening van de plaats
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid van de vordering conform artikel 4.8.18 VCRO

1.

De griffier van de Raad heeft met een aangetekende brief van 8 januari 2010 de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] uitgenodigd om conform artikel 4.8.18 VCRO over te gaan tot storting van het verschuldigde rolrecht binnen een termijn van dertig dagen en dit op straffe van niet-ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad heeft vastgesteld dat enkel de heer [REDACTED] op 28 januari 2012 is overgegaan tot betaling van 175 euro, zijnde het rechtens verschuldigde rolrecht in hoofde van één verzoekende partij.

2.

Artikel 4.8.18, vierde lid VCRO bepaalt dat indien het bedrag niet binnen de vermelde termijn gestort is, het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard en dat de niet-tijdige betaling niet geregulariseerd kan worden.

Gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, is aan de tweede verzoekende partij, zijnde mevrouw [REDACTED], de mogelijkheid geboden om mondeling toelichting te geven over de redenen van de niet-tijdige betaling van het rolrecht en desgevallend aan te duiden waarom deze redenen overmacht of onoverwinnelijke dwaling zouden uitmaken.

Op de openbare terechtzitting van 12 mei 2010 worden geen gegronde redenen aangevoerd om de niet-betaling van het rechtens verschuldigde rolrecht te verantwoorden in hoofde van de tweede verzoekende partij.

De vordering tot vernietiging dient in hoofde van de tweede verzoekende partij conform artikel 4.8.18 VCRO aldus als onontvankelijk te worden afgewezen.

B. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt onder de titel '6. Ontvankelijkheid en belang' op dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, aangezien het verzoekschrift slechts een "feitelijke uiteenzetting" bevat en niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO.

De verwerende partij verduidelijkt deze exceptie verder onder de titel '7. De middelen', waar wordt herhaald dat het verzoekschrift geen middelen omvat en slechts een "feitelijke uiteenzetting" is, waarin (feitelijke) kritiek wordt gegeven op het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en op de bestreden beslissing. Zij zet uiteen:

"...

De aanvraag van de verzoekende partijen wordt door de verwerende partij geweigerd omdat zij op verschillende punten strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, namelijk:

- *De voorwaarden van de vergunning van 26.07.2007 werden niet nageleefd.*

- *De inplanting van een commerciële activiteit op het achtergelegen perceel heeft een grote impact op de aanpalende percelen.*
- *Er is geen buffer of ingroening mogelijk ten opzichte van de aanpalende woning langs de [REDACTED].*
- *De parkeerplaatsen zijn gelegen op de grens van of juist in agrarisch gebied en er is evenmin een mogelijkheid tot buffer of ingroening.*

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, namelijk een beoordeling “waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige andere overheid ze zou maken”.

Het loutere feit dat de verzoekende partijen een andere visie hebben op de goede ruimtelijke ordening van hun perceel en de onmiddellijke omgeving, heeft uiteraard niet tot gevolg dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden tussen het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar en de bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekende partijen irrelevant is aangezien de verwerende partij bij het behandelen van het beroep de aanvraag onderzoekt in haar volledigheid (artikel 4.7.21, § 1 VCRO).

R.v.St. nr. 196.616, 2 oktober 2009, Flamey.

Dit is het gevolg van de devolutieve werking van het administratief hoger beroep. Het vindt eveneens toepassing bij de beroepsprocedure conform artikel 53 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22.10.1996.

R.v.St. nr. 171.529, 25 mei 2007, BVBA Gebroeders Decoster; R.v.St. nr. 165.758, 11 december 2006, Buysschaert; R.v.St. nr. 77.076, 20 november 1998, Jacobs.

De argumentatie van de verzoekende partijen moet worden verworpen.

...

2.

De verzoekende partij antwoordt in haar wederantwoordnota dat in het inleidend verzoekschrift, naast een aantal ingeroepen feitelijke elementen, wel degelijk een omschrijving werd gegeven van de wijze waarop de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Zij overweegt:

“ ...

Edoch, behoudens een aantal ingeroepen feitelijke elementen, moge duidelijk blijken uit de argumenten expliciet vermeld op blz. 4 en 5 van het litigieuze verzoekschrift in beroep dat wel degelijk een omschrijving werd gegeven van de wijze waarop de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden werden...

Het is inderdaad duidelijk dat diverse redeneringen en argumenten, welke worden tegengeworpen aan verzoekers, opgebouwd waren uit foutieve premisses, zoals o.m.:

- *de brandweer leverde wel degelijk een voorwaardelijk gunstig advies af*
- *de ambtenaar maakte gewag van een verhoging van 40 cm doch de deputatie omschreef deze als zijnde 50 cm*

- de ambtenaar schatte de inplanting vooreerst in als hebbende slechts een beperkte impact terwijl de deputatie dan weer "een heel wat grotere impact" weerhield
- de ambtenaar stelt dat het gebouw aan de [REDACTED] is ingeplant op 4 meter terwijl deze afstand in werkelijkheid 6 meter bedraagt
- de diverse argumenten van het bestuur, of deze nu juist of... onjuist werden tegengeworpen, zijn telkens weerlegd geweest.

Wanneer er dan al een bepaald argument weerlegd werd..., wordt dan vervolgens een nieuw argument aangehaald of... komt men terug op een argument dat reeds vroeger weerlegd is geweest en aanvaard (bv. de bestemming van het gebouw door de verplichting te bouwen op 6 meter afstand).

Het is nu net dergelijke behandeling van een aanvraag dewelke als onredelijk mag bestempeld worden en aldus een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In haar wederantwoordnota verduidelijkt de verzoekende partij dat haar betoog steunt op het aantonen van "verkeerde premisses", waarbij de argumenten vermeld op "blz. 4 en 5 van het ligitieuze verzoekschrift", zijnde haar 'besluit', de omschrijving weergeven van de wijze waarop de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Zij wijst er op dat haar aanvraag op een "onredelijke" manier werd behandeld.

Onder de titel 'Besluit' in het verzoekschrift worden haar grieven als volgt samengevat:

"...

- het college van burgemeester en schepenen verleende in eerste instantie een regularisatievergunning, mits afwerken van de muur en een gunstig advies van de brandweer.

Het advies van de brandweer werd afgeleverd en de muur is reeds gedeeltelijk afgewerkt.

- de argumenten van de stedenbouwkundige ambtenaar en die van de Deputatie zijn op diverse punten in tegenspraak.

Zo maakt de ambtenaar gewag van een verhoging van 40 cm en de Deputatie anderzijds van 50 cm...

Volgens de ambtenaar is de impact beperkt en volgens de Deputatie heeft één en andere een grotere impact...

- De ambtenaar stelt dat het gebouw aan de [REDACTED] is ingeplant op 4,00 meter terwijl deze afstand in werkelijkheid 6 meter bedraagt.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de wijziging van de bestemming van het bijgebouw naar een semi-commerciële functie absoluut niet strijdig is met het planologisch bestemmingsvoorschrift van woongebied met landelijk karakter.

Spijtig genoeg is de ambtenaar vanuit een foutieve premisse vertrokken.

Wij durven er dan ook op te rekenen dat één en ander aldus werd rechtgezet en verzoeken U de weigering op te heffen, niet in het minst nu wij in casu een zeer belangrijke investering hebben gedaan en een bevestiging van de gewraakte beslissing voor ons een catastrofe zou betekenen op financieel gebied, dit met alle nefaste gevolgen vanden voor onze toekomst.

Sinds april 1962 bevindt ons pand zich inderdaad in een woonzone met landelijk karakter alwaar een kleinschalige uitbating, zoals de onze, perfect mogelijk en toelaatbaar is.

...

3.

De Raad is conform artikel 4.8.1, tweede lid VCRO en artikel 4.8.3, §1, eerste lid VCRO enkel bevoegd om een vergunningsbeslissing te vernietigen die strijdig is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt toe aan de verzoekende partij om in zijn verzoekschrift middelen te ontwikkelen die deze “onregelmatigheid” van de bestreden vergunningsbeslissing aantonen.

Een middel moet overeenkomstig de bewoordingen van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partij werd geschonden.

Het inhoudelijk bekritisieren van een vergunningsbeslissing zonder een “onregelmatigheid” aan te voeren in de zin van artikel 4.8.3, §1, eerste lid VCRO, kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel. Evenmin kan een middel, waarin enkel een “onregelmatigheid” wordt aangevoerd, zonder dat uiteengezet wordt op welke wijze de vergunningsbeslissing de regelgeving, voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur schendt, ontvankelijk worden bevonden.

4.

De hierboven reeds geciteerde grieven beantwoorden evenwel hieraan niet. Het betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet worden beschouwd als een afdoende uiteenzetting in de zin van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO.

Bij de eerste grief worden zuiver feitelijke vaststellingen vermeld zonder weer te geven op welke wijze deze een “onredelijke” behandeling van de aanvraag zouden inhouden, zodat deze dan ook niet kan worden beschouwd als een omschrijving van de wijze waarop de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden.

De tweede grief betreft de vermeende “tegenspraak” tussen de argumenten van de (stedenbouwkundige) “ambtenaar” - waarmee duidelijk het (ongunstig) advies van 9 juni 2009 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar wordt bedoeld - en de motieven van de verwerende partij. Beide instanties echter hebben respectievelijk in het vermeld advies en de bestreden beslissing, waarbij laatstgenoemde eensluidend is met het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, geconcludeerd dat de aanvraag om redenen van de (goede) ruimtelijke ordening dient te worden geweigerd. De Raad ziet dan ook niet in hun hoe de

verzoekende partij uit het vermelde advies een “onregelmatigheid” in de zin van artikel 4.8.3, §1, eerste VCRO tegen de bestreden beslissing kan puren.

Bij de *derde* grief richt de verzoekende partij haar pijlen, in zoverre zij aanvoert dat “de ambtenaar” vertrekt vanuit “foute premissen”, op het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en niet de vergunningsbeslissing genomen in laatste administratieve aanleg, zodat deze niet kan worden beschouwd als een “onregelmatigheid” die zou kleven aan de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt, in zoverre de verzoekende partij poneert dat de semi-commerciële functie absoluut “niet strijdig” is met het toepasselijke planologisch bestemmingsvoorschrift, aangezien in de bestreden beslissing met betrekking tot de verenigbaarheid met de bestemming tot dezelfde conclusie wordt gekomen.

Het is niet omdat de verwerende partij in haar antwoordnota - weliswaar in ondergeschikte orde - de premissen van de verzoekende partij tracht te weerleggen dat de ingeroepen grieven daarom als middel moeten worden aangemerkt. Grieven moeten meer zijn dan een louter inroepen van standpunten vertrekkende van verkeerde premissen.

5.

Waar de verzoekende partij voor het overige er toe aanspoort dat het één en ander wordt “rechtgezet” en vraagt de weigering “op te heffen”, lijkt zij aan te sturen op een uitspraak over de opportuniteit van de aanvraag waarover de Raad niet mag oordelen. De Raad beschikt immers enkel over een wettigheidstoezicht en geen ruime beoordelingsbevoegdheid.

De dupliek van de verzoekende partij in haar wederantwoordnota dat “de diverse argumenten van het bestuur, of deze nu juist of... onjuist werden tegengeworpen, (...) telkens weerlegd (zijn) geweest” en dat een dergelijke behandeling van een aanvraag “onredelijk” is, betreft het bijsturen, aanpassen en uitbreiden van de grieven, zoals opgenomen in het verzoekschrift, op een later moment. Dit is een nieuw en bijgevolg niet-ontvankelijk middel.

6.

Het verzoekschrift is dan ook onontvankelijk wegens de schending van artikel 4.8.16, §3, 5° VCRO.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is conform artikel 4.8.18 VCRO onontvankelijk in hoofde van de tweede verzoekende partij.
2. Het beroep is conform artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO onontvankelijk in hoofde van de eerste verzoekende partij.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 1 april 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER